

In Memoriam van Zr Agnes Maijer, zoals voorgelezen op haar uitvaart op 27 mei 2022 door neef Manus Al in de kapel van het Wereldhuis, Boxtel.

Mijn naam is Manus Al. Ik ben een neef van tante Agnes Maijer. Mijn moeder Stien was een oudere zus van haar.

Vanaf m'n 12^e jaar, het was 1952, heb ik contact onderhouden met Agnes. Onze correspondentie liep in het begin vooral via luchtpostbrieven (Air Mail).

Voordat ze het klooster in ging hadden Agnes en haar vader de nodige gesprekken. "Kind, zei hij, het is geen peulenschil waar je aan begint, maar als je gaat doe het dan goed".

Zij voelde zich geroepen en gezonden om van dienst te zijn voor hen die niets hadden en die nauwelijks in staat waren zich vrij te voelen. Met hart en ziel heeft ze zich ingezet om haar leven te delen met haar medemens in Afrika, op weg naar een betere toekomst. Het leventje van Agnes is geworden tot een boodschap van 'zorg om elkaar', vooral de zorg voor de kansarmen.

Wij als familie bewonderden haar moed om op weg te gaan. Ze voelde zich geroepen, maar had geen idee waaraan ze begon. Ze ging het ongewisse tegemoet, een onzekere toekomst. Ze wist nog niet 'waar de Heer wilde dat ze naar toe zou gaan'. Ze ging echter wel in vertrouwen en vond op moeilijke momenten troostvolle woorden in het Evangelie en in haar geloof. Van het veilige gezins- en schoolmilieu uit haar jeugd naar het rumoerige en onrustige Afrika.

We kregen een indruk van haar werk als missiezuster in Afrika. Aan de talenten die haar door God waren toevertrouwd, was ze trouw. Bovendien had ze 'het doenerige' als eigenschap van huis uit meegekregen, namelijk 'gewoon iets aanpakken dan lukt het vanzelf'. Haar taken waren: het geven van naailes zodat de vrouwenkleding konden maken voor zichzelf en hun gezin, het geven van kookles en voedingsleer om goede en voedzame maaltijden te bereiden, het verbouwen van allerlei producten zoals groente en fruit en de bewerking ervan, huishoudelijk werk, de opvang van vluchtelingen, de zorg voor de gezondheid van zieken, facilitaire diensten, gastvrouw zijn.

Het is zichtbaar geweest wat Agnes ten dienste van mensen in die 38 jaar in Afrika heeft betekend. Wij waren altijd wel een beetje trots dat

ze met haar missie van betekenis was. Velen in onze familie hadden contact met haar. Verschillende familieleden stuurden ook regelmatig pakjes naar haar in Afrika met de door haar gevraagde benodigdheden. Voor bepaalde projecten van Agnes en haar collega-Witte Zusters werd in onze St. Petrusparochie in Krommenie geld ingezameld. Agnes van haar kant was altijd erg actief om de contacten met haar familie en de parochie te onderhouden.

Agnes verbleef hier in het Wereldhuis in Boxtel om met anderen haar levensavond door te brengen. Ze deed dat ook vaak in de kapel. Met haar gebed was ze verbonden met allen die haar gebed nodig hadden. In haar bidden was ze verbonden met haar Schepper, voor wie zij hier op aarde op haar manier gewerkt had. Dat gaf haar vreugde en vrede.

We kennen allemaal de uitdrukking 'iemand de hemel in prijzen'. En dat ga ik nu doen met Agnes. We prijzen haar de hemel in, omdat zij haar taak met verve heeft vervuld.

Haar leventje met daden is nu voorgoed afgesloten. Ze is nu terug bij haar Schepper. Hij zal Agnes liefdevol aankijken. Zij was een mens naar Gods hart, omdat zij meebouwde aan zijn Rijk op aarde, een plek waar het mogelijk voor iedereen goed is om te leven. Moge God haar daden accepteren.

Ik herinner mij woorden uit het Evangelie (van Marcus 10. 17-30) waarin we kunnen lezen dat degenen die vanwege Jezus Christus de blijde boodschap hebben doorgegeven, in de toekomstige wereld het eeuwig leven zullen ontvangen.

Ik maak van deze gelegenheid gebruik om namens de familie te danken de medewerkers van het Wereldhuis en de gemeenschap van de Witte Zusters, met name Marie Louise.

Lieve Agnes, RUST ZACHT

.